

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. L. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem v Praze 1, Václavské nám. č. p.21, PSČ 110 00, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2012, č. j. KRPU-160175-51/ČJ-2012-040026-SV,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 8. 2012, č. j. KRPU-160175-51/ČJ-2012-040026-SV, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.640,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (*pozn. soudu – v žalobě nesprávně uvedeno kraje Vysočina*), Odbor Cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Ústí nad Labem, ze dne 17. 8. 2012, č. j. KRPU-160175-51/ČJ-2012-040026-SV, kterým bylo

rozhodnuto, že se podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor Cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Ústí nad Labem, ze dne 11. 7. 2012, č. j. KRPU-160175-13/ČJ-2012-040026-SV, o 30 dnů.

V žalobě uvedl, že považuje své zajištění za nepřiměřené a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Má za to, že předmětné rozhodnutí je zřejmě nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neboť se jedná o rozhodnutí o prodloužení zajištění, které oproti rozhodnutí o zajištění již není činěno v časové tísní, a proto požadavky na jeho zdůvodnění jsou mnohem větší. Žalovaná přitom řádně nezdůvodnila nezbytnost zajištění žalobce a také neuvedla, že výkon správního vyhoštění v případě žalobce je alespoň potencionálně možný. V této souvislosti žalobce vyjádřil přesvědčení, že jeho zajištění je nezákonné, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění, které dle tvrzení žalované nerespektuje, již dávno uplynulo. Vedle toho žalobce uvedl, že na území České republiky podal žádost o povolení trvalého pobytu, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto a je vedeno řízení u Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, pod č. j. OAM-8617/TP-2011. Dále žalobce namítl, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění jako krajního prostředku, neboť z uváděných důvodů vyplývá pouze to, že žalobce nesouhlasí pouze s právním názorem žalované. Žalobce má rovněž za to, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela v rozporu se zásadou „in dubio pro libertate“, jelikož žalovaná omezila žalobce na osobní svobodu, ačkoliv si je vědoma toho, že existuje důvodná pochybnost, zda sporné rozhodnutí o správním vyhoštění, jež údajně nerespektuje a maří, již dávno neuplynulo. Vedle toho žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je vydáno v příkrém rozporu s ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje dostatečné úvahy o tom, proč nepostačovalo užití zvláštních opatření za účelem zajištění, a také se téměř nevypořádalo se skutečností, že žalobce má na území České republiky vytvořeno kompletní rodinné a soukromé zázemí, má zde rodinu, nyní těhotnou manželku.

V návaznosti na právě uvedené žalobce zdůraznil, že dne 25. 5. 2004 pod č. j. SCPP-886/OV-III-2004 bylo Policií ČR ve Frýdku-Místku uloženo žalobci správní vyhoštění na dobu 5 let s nabytím právní moci dne 1. 6. 2004, kterým mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky na 5 let. Žalobce poté na území České republiky pobýval na základě řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně bylo výše uvedené řízení obnoveno a v tomto řízení pak bylo vydáno dne 19. 2. 2008 pod č. j. SCPP-521-17/OV-III-2007 rozhodnutí nové, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění opět na dobu 5 let. V odvolacím řízení pak bylo vydáno dne 11. 8. 2008 vydáno pod č. j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227 rozhodnutí, jímž bylo výslovně ve výrokové části uvedeno, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí – kterým bylo dle žalobce zjevně rozhodnutí ze dne 25. 5. 2004, č. j. SCPP-886/OV-III-2004. Z toho je evidentní, že doba platnosti správního vyhoštění uplynula uplynutím 5 let od právní moci původního rozhodnutí, a to ke dni 1. 6. 2009. V této souvislosti žalobce podotkl, že nesouhlasí s tvrzením žalované, že běh stanovené doby platnosti správního vyhoštění se staví po dobu, kdy probíhalo ve věci žalobce řízení o azylu, obzvláště pak za situace, kdy sám správní orgán vydávající původní rozhodnutí o správním vyhoštění platnost správního vyhoštění ve výrokové části výslovně nijak nenapojil

na samotnou vykonatelnost rozhodnutí. V rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 – 83, přitom vyplývá, že do novelizace zákona o pobytu cizinců ke dni 24. 11. 2005 neumožňovala tehdy platná úprava vázat platnost správního vyhoštění na vykonatelnost rozhodnutí. Do té doby tedy byl počátek běhu vyhošťovací lhůty vázán na nabytí platnosti správního vyhoštění a nikoliv na jeho vykonatelnost. Dle žalobce je současně sporné, když věci se zabývá rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, zda je možno běh lhůty přerušit, resp. zda je možno stanovit počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, či tuto dobu navázat na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění v samotné výrokové části rozhodnutí správním orgánem.

Dále žalobce zdůraznil, že správní orgán nemohl v obnoveném řízení postupovat tak, že nebude původní rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec reflektovat a v obnoveném řízení žalobci svým výrokem, nehledě na platnou právní úpravu ke dni 25. 5. 2004, kdy bylo původní rozhodnutí vydáno, běh platnosti správního vyhoštění sváže s vykonatelností rozhodnutí, čímž fakticky o víc jak 3 roky vyhoštění prodlouží. Žalobce trvá na tom, že nemohl a ani nemůže mařit, ztěžovat či nerespektovat aktuálně žádné rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož ke dni vydání napadeného rozhodnutí mu dosud nebylo žádné rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně vydáno, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění, na které odkazuje žalovaná, již uplynulo.

Závěrem žalobce namítl, že před svým zajištěním se nesnažil nijak ukrývat či jiným způsobem ztěžovat realizaci řízení o správním vyhoštění. Na jím uváděné adrese si dlouhodobě řádně přebírá poštu, je zde pravidelně k zastizení, se správními orgány plně kooperoval. Na této adrese má žalobce vytvořeno komplexní rodinné a sociální zázemí a jeho zájmem je společný život se svojí rodinou. Žalobce má za to, že odkaz žalované na jeho příjezd do České republiky před 8 lety již není aktuální a nelze z něj v žádném případě logicky dovozovat nebezpečí, že žalobce bude ztěžovat realizaci správního vyhoštění. Navíc ze strany žalované nedošlo k realizaci vyhoštění žalobce, přestože je více jak 50 dnů omezen na svobodě, a proto je otázkou, zda žalobcovo zajištění je skutečně nezbytné. Pokud žalovaná tuto skutečnost odůvodňuje tím, že právní zástupce žalobce nebyl s předstihem informován o realizaci vyhoštění, dále že je třeba zabezpečit osobní a rodinné záležitosti, a také tím, že žalobce dne 16. 7. 2012 učinil opakované prohlášení o mezinárodní ochraně, tak dle žalobce se nejedná o legitimní důvody pro jeho další zajištění, neboť první údajný důvod vznikl v důsledku nezákonného postupu žalované a druhý údajný důvod není faktickým důvodem, jelikož o dotyčné žádosti bylo rozhodnuto již dne 8. 8. 2012, přičemž toto rozhodnutí dokonce nabylo právní moci dne 13. 8. 2012. Žalobce proto trvá na tom, že jeho zajištění je v rozporu se zákonem s tím, že podporu tohoto názoru poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozhodnutí ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 1 As 12/2009, ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 14/2008-63.

Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že ohledně zákonnosti zajištění žalobce již bylo vedeno samostatné řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, které bylo ukončeno zamítavým rozsudkem ze dne 15. 8. 2012, č. j. 75 A 10/2012 – 37. Proto žalovaná k námitce zákonnosti zajištění žalobce odkazuje na své vyjádření učiněné v předchozí žalobě vedené pod sp. zn. 75 A 10/2012. Dále žalovaná uvedla, že s jejím právním názorem ohledně toho, že po dobu nevykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se staví běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, se ztotožnil i Krajský soud ve věci vedené pod

sp. zn. 75 A 10/2012. Žalovaná rovněž uvedla, že zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění v obnoveném řízení vydaném pod č. j. SCPP-521-17/OV-III-2007 byla potvrzena nejen odvolacím orgánem, nýbrž i rozsudkem Městského soudu v Praze a také rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 As 28/2010 – 89.

Žalovaná trvá na tom, že žalobce vyčerpal veškeré možnosti k získání oprávnění k pobytu na území české republiky a ani v jednom případě neuspěl. Z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že žalobce dobrovolně a ani ve stanovených lhůtách nevycestuje z území české republiky a i nadále bude pobývat na tomto území resp. v schengenském prostoru neoprávněně, ačkoliv k tomu není oprávněn. Intenzita a opakovanost jeho neoprávněného pobytu i přes vyslovené správní vyhoštění pak dle žalované výrazně přesahuje rámec a jednoznačně převažuje zájem státu na dodržování platných právních norem nad zájmy jedince, neboť nelze bez patřičných trestů, sankcí či v daném případě správních opatření porušovat takovýmto opakovaným způsobem platné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území Evropské unie.

Žalovaná rovněž nesouhlasí s tím, že by její rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, když žije se svojí manželkou a dvěma dětmi na jím uváděné adrese v Teplicích. Žalobce však pominul skutečnost, že uzavřel účelové manželství s občankou České republiky a fiktivně vystupoval jako otec nezletilého občana České republiky s cílem získat oprávnění k trvalému, později přechodnému pobytu na území České republiky, důkazem čehož je 7 jím neúspěšně podaných žádostí. Účelové žádosti dokonce žalobce podával i v době, kdy byl ženatý se svojí současnou manželkou, z čehož je i zřejmé, že zcela opomíjel i své vlastní děti dceru a syna, které má ze svého vztahu z minulosti a které jsou dospělé, soběstačné a na žalobci finančně nezávislé. K této skutečnosti žalovaná ještě podotkla, že obě tyto děti pobývají v České republice mnohem déle, než je datována žalobcova žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení života s manželkou, která je rovněž občankou Vietnamu mající povolení k dlouhodobému pobytu v České republice. V době uzavření sňatku se současnou manželkou žalobce, a to dne 15. 5. 2009 tak všichni dospělí členové rodiny za daných okolností měli vědět, že žalobce má uloženo správní vyhoštění a že bude muset na stanovenou dobu opustit území České republiky a nebude se moci po dobu správního vyhoštění zpět vrátit.

Závěrem žalovaná uvedla, že od prvního dne zajištění žalobce realizovala kroky nezbytné k realizaci jeho správního vyhoštění. Ovšem díky účelově opakované žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem dne 16. 7. 2012 v průběhu zajištění, která byla následně shledána jako nepřipustná, bylo nutné posečkat s realizací správního vyhoštění. Realizace vyhoštění žalobce sice byla naplánována na 18. 8. 2012, ovšem na urgentní žádost žalobce byla odložena na 13. 9. 2012, když žalobce nebyl s předstihem o realizaci vyhoštění informován a nemohl se na tento zásadní úkon jakkoliv připravit, resp. zařídit si alespoň klíčové osobní a rodinné záležitosti. Proto bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce o 30 dnů, přičemž v mezidobí bude opět připravena příprava realizace jeho vyhoštění. Žalovaná má za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodnila, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění, a také že vlastní rozhodnutí je v souladu s platnými právními předpisy. Taktéž v tomto rozhodnutí zrekapitulovala žalobcův dosavadní pobyt na území České republiky a z něj plynoucí porušení právních předpisů, na základě kterých konstatovala, že podmínky pro upřednostnění zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění namísto použití mírnějších opatření nadále trvají. V této souvislosti žalovaná dodala, že o údajném těhotenství manželky žalobce neměla v době rozhodování žádné

relevantní informace, a proto na ni nemohla žádným způsobem v přezkoumávaném rozhodnutí reagovat.

Při jednání před soudem dne 12. 9. 2012 právní zástupce žalobce setrval na jednotlivých žalobních námitkách. Zdůraznil přitom, že žalobce se nedopustil po roce 2004 žádného porušení právních předpisů České republiky, jak předvídá zákon o pobytu cizinců a tudíž by v žádném případě nemělo být realizováno jeho vyhoštění.

Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby. K věci dodal, že žalobce ve správních řízeních uváděl nesprávnou identitu, a proto v tomto směru se správní orgány nedopustily ze své strany žádného pochybení. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je řádně zdůvodněno a má všechny náležitosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když dle žalobních námitek žalovaná řádně nezdůvodnila nezbytnost zajištění žalobce a také neuvedla, že výkon správního vyhoštění v případě žalobce je alespoň potencionálně možný.

Pokud se jedná o údajné nedostatečné zdůvodnění nezbytnosti zajištění žalobce ze strany žalované, tak k tomu soud uvádí, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 4, odst. 2 a 4 jsou obsaženy úvahy žalované, proč by případné užití méně postihujících opatření v případě žalobce oproti jeho zajištění nesplnilo účel. Soud má za to, že ačkoliv je tato úvaha žalovanou stručně zdůvodněna, je toto zdůvodnění dostačující a v tomto směru nezakládá vadu dotyčného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů.

Ke zcela opačnému závěru ovšem soud dospěl ohledně žalobcova poukazu na nedostatečné zdůvodnění ze strany žalované té skutečnosti, že výkon správního vyhoštění v případě žalobce je alespoň potencionálně možný. Úvahy žalované v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela absentují, což soud vyhodnotil jako zásadní vadu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou je nutno toto rozhodnutí bez dalšího pro nepřezkoumatelnost v důsledku nedostatečného zdůvodnění zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, jak soud rozvede níže.

Dle ust. § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je

nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle ust. § 124 odst. 3 věta třetí a čtvrtá zákona o pobytu cizinců platí, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

Z ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí být pro zajištění splněny kumulativně následující podmínky:

1. zajišťovanému cizinci již bylo 15 let,
2. zajišťovanému cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění *již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu* platný pro území členských států Evropské unie,
3. nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a
4. je splněna některá z podmínek uvedených v citovaném ustanovení pod písmeny a) – e). Není nutné, aby byly splněny všechny podmínky uvedené pod písmeny a) – e) citovaného ustanovení, nýbrž postačuje, aby společně s podmínkami uvedenými ad 1-3 byla splněna alespoň jedna z podmínek pod písmeny a) - e) citovaného ustanovení.

Správní orgány jsou během trvání zajištění a při rozhodování o prodloužení zajištění povinny také dle dostupných informací zhodnotit, zda zde nejsou zřejmé skutečnosti, které by do budoucna vylučovaly výkon správního vyhoštění.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, který je dostupný na www.nssoud.cz, má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle ust. § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 As 29/2012 – 69, který je taktéž dostupný na www.nssoud.cz, má správní orgán povinnost zabývat se případnou nerealizovatelností správního vyhoštění a tudíž i nemožností prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění. Stejně jako v řízení o zajištění cizince i v řízení o prodloužení doby trvání tohoto zajištění je správní orgán povinen zabývat se možnými překážkami vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci si musí učinit úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.

Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek

důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti, však s. ř. s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění správního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Soud se proto v intencích shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 50 a č. j. 7 As 29/2012-69, a to s ohledem na žalobcovy námitky brojící proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované mj. proto, že v něm nebylo zmíněno, že výkon správního vyhoštění v případě žalobce je alespoň potencionálně možný, zabýval tím, zda v žalobou napadeném rozhodnutí správního orgánu jsou uvedeny úvahy o faktické možnosti realizace správního vyhoštění.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ovšem vyplývá, že žalovaná k otázce faktické možnosti realizace správního vyhoštění se jakkoliv nevyjádřila, když se pouze se soustředila rekapitulaci pro předmětný případ relevantních dosavadních správních a soudních řízení vedených se žalobcem, dále na to, proč by případné užití méně postihujících opatření v případě žalobce oproti jeho zajištění nesplnilo účel a dále na důvody, které ji vedly k prodloužení stávajícího zajištění žalobce právě o další 30 dnů. Z takto koncipovaného odůvodnění žalované dle názoru soudu vyplývá, že v něm naprosto absentují úvahy žalované k faktické možnosti realizace správního vyhoštění žalobce, i přesto, že žalobce v průběhu správního řízení poukázal na to, že nemohl a ani nemůže mařit, ztěžovat či nerespektovat aktuálně žádné rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož ke dni vydání napadeného rozhodnutí mu dosud nebylo žádné rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně vydáno, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění, na které odkazuje žalovaná, již uplynulo. Fakt, že tuto skutečnost žalobce vůči žalované namítal před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění, přitom nesporně vyplývá ze samotného rozhodnutí žalované o prodloužení ze zajištění i z písemného vyjádření žalované k žalobě, když žalobcova argumentace v tomto směru byla obsažena v písemnosti ze dne 17. 8. 2012, kterou žalovaná obdržela téhož dne a v níž byla obsažena současně i urgentní žádost žalobce o zastavení procesu realizace jeho správního vyhoštění, přičemž na základě této žádosti pak žalovaná nepřikročila dne 18. 8. 2012 k plánované realizaci žalobcova vyhoštění a namísto toho ještě dne 17. 8. 2012 vydala žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce.

Jak vyplývá z dosavadní judikatury správních soudů, úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, www.nssoud.cz). Právě o takový případ se v dané věci jedná, neboť žalovaná své žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnila ve vztahu k faktické možnosti realizace správního vyhoštění poté, co žalobce kvalifikovaným způsobem ve správním řízení vznesl

námitku, že doba platnosti prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 5. 2004 uplynula uplynutím 5 let od právní moci původního rozhodnutí, a to ke dni 1. 6. 2009, a jiné rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nebylo pravomocně vydáno. Dalšími žalobními námitkami se soud proto nezabýval, neboť směřovaly právě k otázce faktické možnosti realizace správního vyhoštění žalobce, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost žalované.

Z výše uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí žalované zrušil s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku ohledně nutnosti vypořádat se s otázkou faktické možnosti realizace žalobcova správního vyhoštění přes jeho argumentaci, že nemohl a ani nemůže mařit, ztěžovat či nerespektovat aktuálně žádné rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož ke dni vydání napadeného rozhodnutí mu dosud nebylo žádné rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně vydáno s tím, že doba platnosti prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 5. 2004 již uplynula.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 8.640,- Kč, která se skládá z částky 6.300,- Kč za 3 úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka po 2.100,- Kč po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 4. 6. 2012 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; a dále z částky 1.440,-Kč odpovídající 20% DPH, kterou byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. září 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová